

Sabrina Catdoor

Alberto Expósito

Magicangurs

Un pla inesperat

edebé

A pink, cloud-like shape with a scalloped border. Inside the cloud are several small white plus signs. Outside the cloud are small pink flowers and yellow stars.

Magicangurs

Sabrina Catdoor

Alberto Expósito

Magicangurs

Un pla inesperat

edebé

Títol original: *Magicanguros. Un plan inesperado*

Un projecte de Tormenta

www.tormentalibros.com

© del text: Sabrina Catdoor, 2025

© de les il·lustracions: Alberto Expósito, 2025

© de la traducció: Martina Garcia Serra, 2025

© Edició: Edebé, 2025

Passeig de Sant Joan Bosco, 62

08017 Barcelona

edebé.com

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora: Elisenda Vergés-Bo

Primera edició, octubre 2025

ISBN: 978-84-683-7440-6

Dipòsit Legal: B. 8143-2025

Imprès a Espanya / Printed in Spain

PEFC/14-38-00352

PEFC Certificat

Aquest producte
procedeix de boscos
gestionats de forma
sostenible i fonts
controlades

www.pefc.es

Es prohibeix terminantment qualsevol ús d'aquesta publicació per entrenar tecnologies d'intel·ligència artificial (IA) generativa. L'autor i l'editor es reserven tots els drets de llicència d'ús de l'obra per a aquesta finalitat i per al desenvolupament de models lingüístics d'aprenentatge automàtic.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917 021 970 / 932 720 445).

Si l'Eviana Xuè hagués sigut una noia corrent, no hauria passat res del que es va esdevenir després.

És clar que l'Eviana, o l'Evi com li deia la família, no era una noia corrent, sinó una vampira de dotze anys. I per més increïbles que fossin els esdeveniments que van tenir lloc després, ella no els hauria canviat per res. Sense aquests fets, no hauria conegut mai les millors amigues del món.

Però no ens avancem. Al començament d'aquesta història, l'Evi encara no tenia ni idea de què passaria. Era agost i encara tenia el cap enfocat en les vacances d'estiu. Havien passat tres setmanes a la Vall de l'Encantament, tres setmanes que havien si-

gut ES-GAR-RI-FO-SES (cosa que, per a una criatura tenebrosa, volia dir superdivertides). Encara conservava una mica del moreno, és a dir, que en comptes de lluir un blanc nuclear, lluia un blanc lletós. La vida dels vampirs havia canviat radicalment des de la invenció de la vacuna del sol.

Malgrat tot, el millor record de la Vall de l'Encantament no era el lleu moreno, ni els balls que havia après. Era el record dels amics vampirs que havia fet i que ara no sabia si tornaria a veure. Els seus amics li havien regalat una samarreta que deia: «Sempre ens quedarà la mitjanit». I tots l'havien signat amb un retolador de tinta luminescent que brillava en la foscor. El problema era que no es podia mullar, ni podia, per casualitat, acabar a la rentadora.

«Per què l'estiu no pot durar per sempre?», es preguntava una vegada rere l'altra. No l'estiu en general, sinó aquell en concret. Havia sigut el més emocionant de la seva vida i ja no n'hi hauria mai cap altre d'igual. I la raó era que la família Xuè s'acabava de traslladar a Sorleda, una ciutat mitjana on residien criatures fantàstiques amb orígens d'allò més diversos, i l'Evi no coneixia a ningú a l'escola.

De sobte, va sentir la veu del pare des de la cuina:

—Evi, que pots anar a llençar el cartó per reciclar, sisplau? Estic preparant el dinar.

L'Evi va esbufegar. Els pares no la deixaven mai ni deu minuts sola. De vegades li agradaria que recordessin que ja no era una marreca i que li venia de gust estar una estona al seu aire.

—Ara vinc! —va cridar tot i que tenia ganes de sortir de casa en aquell moment.

Abans de baixar, es va treure la samarreta que li havien regalat els amics. La va deixar plegada damunt de la taula i va sospirar. A sota duia la roba que li havia comprat la mare, impol·luta i planxada: uns pantalons de quadres i una camisa amb armilla.

La casa aparellada on s'havien instal·lat estava situada en un carrer residencial enjardinat, a deu minuts del centre i a quinze del Gran Llac, una gegantina extensió d'aigua que donava refugi a sirenes, ondines i descendents del famós monstre del llac Ness, coneguts com a nesis.

Fins fa poc, l'Evi havia viscut a Vil·la Sanguina, una petita aldea a la costa nord del país habitada principalment per vampirs. Però la mare havia can-

viat de feina i s'havien hagut de mudar i, a Sorleda, els vampirs eren minoria. La noia tenia por que no hi hagués més criatures com ella a la nova escola. «I si els faig por? O encara pitjor: i si es riuen de mi?», es va dir.

Amb aquests pensaments obscurs, l'Evi va baixar les escales, va travessar la cuina, on el pare preparava un plat de pasta bolonyesa, i va sortir al garatge. Allà hi havia apilades diverses caixes de cartó que havien fet servir per al trasllat. També n'hi havia d'altres sense obrir. Una en concret, «Nines de l'Evi», encara estava tancada.

L'Evi tenia una col·lecció de nines que, fins just aquell estiu, havia ocupat les prestatgeries de la seva antiga habitació. La mare les hi havia regalat per l'aniversari cada any: vampires, fades, sirenes..., totes vestides amb la roba tradicional. Però, per algun motiu, no aconseguia decidir-se a pujar-les a la seva habitació nova. Tan bon punt les tingués ben col·locades, s'hauria acomiadat definitivament de Vil·la Sanguina.

La vampira va agafar els cartons aixafats amb tots dos braços i va sortir al carrer. Com més aviat

acabés, més aviat podria tornar a l'habitació a lamentar-se per la seva mala sort. Ara bé, en va tenir prou fent tres passes pel carrer per adonar-se que no tenia ni idea d'on eren els contenidors de paper.

Va mirar al seu voltant. El carrer Ptolemeu estava atapeït de cases aparellades de dos pisos com la seva, tot i que cada casa tenia el seu toc personal. N'hi havia algunes amb dentells i columnes egipcis, probablement propietat de mòmies, i d'altres amb façanes vegetals on creixien no tan sols heures, sinó també geranis, petúnies i fins i tot parres de raïm. Eren cases que pertanyien a les diverses races de feèrics i a la vampira li semblaven precioses. La casa dels Xuè encaixava perfectament a dins d'aquella varietat constructiva: teulada de pissarra, finestres negres i cortines vermelles per a l'interior. I, per descomptat, dues làpides funeràries decoratives al costat de la bústia. Malgrat tot, no hi havia ni rastre de contenidors de reciclatge.

«Espero que a Sorleda també reciclin», va pensar, i es va desviar pel primer carrer cap a l'esquerra.

Amb prou feines havia començat a caminar quan va sentir una forta estrebada als turmells. El cos li

va fer una pirueta a l'aire i va quedar penjada per una força invisible. Li van caure les ulleres i els cartons, i el món es va posar, literalment, de cap per avall.

—SOCORS!!! —va cridar, espantada.

No era agradable estar penjada com un conill caçat. L'únic avantatge era que, com que li havien caigut les ulleres, no podia veure si algú presenciava el seu ridícul.

Abans de poder entendre què havia passat, i mentre penjava de cap per avall de l'aire, va sentir una veu furiosa des del jardí més proper:

—Samanta Naculla, no em puc creure que ho hakis tornat a fer!